

„Edinost“ izhaja vsako drugo in četrti sabota vsakega meseca in velja za vse leto gl. 2 kr. 40.
 „ „ „ polu leta „ 1 „ 20.
 „ „ „ črt „ „ 70.

Za oznanila, kakor tudi za „poslanice“ se plačuje za navadne tristočne vrste:

8 kr. če se tiska 1 krat
 7 „ „ „ 2 krat
 6 „ „ „ 3 krat

Za večje črke po prostoru.

EDINOST

Posamezne številke se dobivajo po 7 kr. v tabakarnah v Trstu pri pošte, pod obokom tik Kalistrove hiše, na Belvedere pri g. Bertolinu. V okolici: Na Občini v Ioteriji, na Proseku pri g. Gorjupu, v Barkoli pri g. Ani Takan in v Bazovici pri Ani Tuš, v Skednji pri Fr. Sanci M. Magdalen z g. J. Ježu. Naročnina naj se pošilja sv. Ivanu št. 424, pisma in dopisi vrednosti v Skorkoli št. 84. Udje pol. dr. „Edinost“ katerimesečno redno plačujejo, dobivajo list brezplačno na dom.

Glasilo slovenskega političnega društva tržaške okolice.

„V edinosti je moč“.

Slovenska in druge zastave v Avstriji.

Slovani v Avstriji nemamo od sedajnega sistema nič dobrega pričakovati, blaženi dualizem nas je zbrisal iz vrste avstrijskih narodov, Avstrija ni več edina, ampak razcepljena v dva tabora, kar uže naslov Avstrijsko-Ogersko kaže.

Avstrijsko-Ogersko je na tem kraji Litave Nemško, na unem kraji pa Madjarsko, Slovani pa, ki so v večini v državi, potisnjeni so v hlapčevanje z umetno močjo obeh polovic. V Cislajtaciji, to je, kar je od Litave sem, delajo Nemci in ponemčeni Slovani s pripomočjo vlade, da se Slovanstvu razvitek in izobraževanje zapre i direktne volitve, od katerih so si naši Velikonemci toliko obečali, nijso rodile zaželjenega uspeha, in bodejo kdaj isto orožje proti njim, katero je bilo proti naši stranki rabljeno, toda z večjim uspehom, ker pojde za pravično stvar, in pravice se Slovan vedno drži, ker dobro zna, da prej ali slej mora zmagati.

Kako mrzka je vlada Slovanom, to kaže sto i sto fakt, katera se ponavljajo vsak dan, i so uže tako ukoreninjena, da nekateri mislijo, da jim res moramo biti sluge, ali tega ne preudarjajo, da krivica ostane vedno krivica, da krivica sama sebe sné. Da so vladi celo nedolžne slovanske barve strašljive ali zoprne, to je očitno. Pri Janežičevi slavnosti v Rožni dolini je celovska gosposka zabranila slavnostnemu odboru izobesiti slovenske zastave, če prav je imel to pravico po postavi od leta 1868, ki veli, ako se kaka narodna zastava izobesi, treba da je nad narodno ena cesarska; pa slavnosti odbor, kateremu ni za piškav lešnik mar, držal se je strogo vladnega ukaza ter je pokazal svojo lojalnost, da mu je prva stvar Avstrija; zato je vihrala na Janežičevem vrtu črnorumena zastava.

Kako pa smo se čudili, ko smo dospeli v Celovec in videli vse polno nemških zastav po mestu pred nosom c. k. vlade, katerih ni zabranila izobesti. Pri Janežičevi slavnosti niti ni dovolila, da bi bil ljubljanski „Sokol“ se društveno zastavo k slavnosti prišel; nemški „Gesangverein“ z Dunaja pa je smel priti v Celovec z društveno svojo zastavo in bil je še slovesno sprejet.

Kako se to strinja s toliko čišljano enakopravnostjo, to sodite sami dragi čitatelji. Nemški listi, posebno „*Turško kopile v Ljubljani*“, ki pod firmo „*Tagblatt*“ izhaja, kričali so, da namerjavajo Slovenci iz Janežičeve slavnosti politično slovesnost napraviti, klical je umazani list policijo in vlado zoper Slovence v boj, povdarjoč raznovrstne nasledke, ki lahko nastanejo. Vlada je zabranila izobesti slovenske zastave, ker se je bala, da prav to lahko da slavnosti političen značaj, kar pa je čisto neresnično. Pri nas v Trstu se zida vsako leto mnogo lepih hiš, vselej pa, ko je nova hiša pokrita, da ima streho, odiči se prihodnjo nedeljo ali praznik z raznovrstnimi zastavami, in gotovo je, da laške ne manjka nikdar; a kedo se briga za tako nedolžno stvar, nobenemu še na misl ne pride, da je hiša dobila političen značaj, gorje ako bi se Trst v Celovec in Celovec v Trst prenesel, to bi bil vriš v vladnih krogih; ali takaj je stvar tako navadna, da se nobeden ne meni za tako reč. Da se pa vlada toliko loči od vlade, nam se ne zdi prav nič čudno, ker v vsakem kraju šš po svoje tolmači.

Kakor je ranjki Dr. Toman v ljubljanskem deželnem zboru prerokoval Dežmanu, da se bode v treh letih v istem zboru slovensko govorilo, tako se drznemo tudi mi danes prerokovati, da se bode v 15 letih smelo svobodno se slovensko zastavo k slavnostim in narodnim zabavam hoditi, dotle se dosti preobrne in avstrijskim Slovanom bode milejše solnce sijalo.

Avstrija postane mogočnejša in pravičniša, ako se obrne na pravo pot, ne bode zavirala ni slovenske niti ni kake druge narodne zastave, ne bode se treba bati praznega straha, panslavizma, katerega le nemci in nemčurji, turški prijatelji vidijo. Ohladé se tudi Madjari, pobratimi turškega barbarizma, ker so se preveč polumeseca nagledali.

Zakaj se divji Azijati Slovanov tako boje, in iščejo povsod zarote, to je jasno. Ogri so na enakej stopinji s Turki, nikdar ne morejo azijske surovosti odložiti in se z drugimi narodi civilizirati pri vseh ogromnih pripomočkih, katere imajo. Da si pa svoj obstanek v Evropi zagotové, rabijo moč pred pravico, da se to uže avstrijskim Nemcem preveč zdi in so zato začeli proti ogrski nagodbi ostro postopati. Nemci do-

bro znajo, da je tam nemška zastava v nevarnosti, da je Oger jako vkoreninjen ali brez omike, da njegova zastava po vsej Avstriji vihra, in celo daleč v drugih delih sveta, če prav nemajo kapljice morja, in večkrat morajo naši Dalmatinci, rojeni mornarji, grenke besede požirati daleč od svojega doma, kder jih tujec kara, da so hlapci Nemcem in Madjarjem.

Začujeni povprašujejo ptujci, kako je to, da nas je večina Slovanov v Avstriji, pa imamo manjšino v državnem zboru. Odgovor je čisto kratek, ako rečemo: Vlada rabi moč pred pravico, vlada je strankarska, vlada je nemško nacijonalna, enakopravnost je slepa miš, ki jo zabadava lovimo in iščemo. Pravično ministerstvo nam vse to da in pripozna, da Slovani v Avstriji nismo le zato, da bi velike davke plačevali in vojake dajali, temuč da imamo enake pravice z drugimi narodi. „*Naprej zastava Slave.*“

Janežičeva slavnost.

Mej raznimi deputacijami bile so tudi dve iz tržaške okolice in sicer za tržaško okolico v narodnej obleki špostovana kmeta Purič in Trobec, za politično društvo „Edinost“ g. g. Nabergoj, Dolinar in Gorjup, prva sta šla skoz Ljubljano, drugi čez Predel. Veselo je bilo videti na beljaškem kolodvoru toliko množice iz Ljubljane in drugih krajev. „Sokol“ v društveni opravi je korakal mej množico ponosno v Beljak zajutrnica si iskat, po zajutrnku je nas odpeljal vlak v Vrbo, kjer je na kolodvoru odbor sprejel došle goste v Rožni dolini, kamor smo do mosta peš korakali, čakalo je zadostno število vozov, da so nas peljali do sv. Jakobša, kjer je bila ob 10 uri sl. maša „Sokol“ je napravil po sredi cerkve špalir, ljubljanski pevci pod pevovodjem g. Štöckelnom pa so peli tako mično, da sv. Jakobška fara ni še imela v svoji cerkvi takega petja. Po maši smo šli k Janežičevi rojstni hiši četrto ure oddaljeni od cerkve v prijetnem podnožju planin. Črnorumena zastava iz visokega drevesa je naznanjala cilj slovesnosti. Pozdravljajal je došle goste iz posameznih holmcev strel in lično napravljeni slavoloki z raznimi napisi. Ob 11 uri se je začela slovesnost po programu, godba

zaigra; ko neha, stopi na oder predsednik odbora g. profesor pl. Kleinmayer, Slovencem znani rodoljub, ter pozdravi z donečim glasom došle goste iz vseh vetrov Slovenije, spominjal in pozdravil je domačine iz starodavnega Gorotana. Ko je končal, zapeli so ljubljanski pevci z veliko pohvalo. Zdaj nastopi iskrena in častna oseba gosp. And. Einspieler dežel. poslanec itd. v Celovcu. Razvil je v obširnem govoru toliko navdušenosti in vžgal srca občinstva da so bile oči občinstva mokre. Z gorečim govorom poudarja dalje namen današnje slavnosti, namreč slaviti spominek ki bode na veke narodu oznanoval, da se je v tej blagi hiši rodil zaslugopolni sin matere Slave, ki je posvetil vse svoje moči ubozemu narodu, katerega danes slavijo vsi Slovenci. Za grinjalo se zmakne in z ogromnimi živio klici predstavi se sivkasti marmelni kamen v zidu rajstne hiše z lapidarnimi zlatimi črkami! Tukaj se je rodil 19. decembra 1828 slovenski pisatelj in jezikoslovec Anton Janežič, umrl 1869. Narod ohrani mu večni spomin! — Domoljubi l. 1876. Ko se entuzijazem poleže, navede govornik pravice za katere se imajo Slovenci pogajati, namreč za enakopravnost; njegov govor je bil tako živahen in osoljen, da je občinstvo večkrat navdušeno in burno govornika z živio klici ustavilo; g. Einspieler je pokazal, da je dika koroških Slovencev. Kantato, ki so jo ljubljanski pevci potem zapeli, bila je mojsterska, le redkokrat sliši občinstvo enake glasove.

Torkarjeva Uršika, prosto kmečko dekle, deklamovala je izvrstno. Potem so pevci še eno zapeli in dopoldanski program je bil dovršen. Če tudi je solnce pripekalo, vendar je občinstvo zamakneno bilo v lepe govore in milo petje. Ljudstvo se je potem po vrtu ražšlo iskajoč senčnih šotorov, ki so bili nalašč v obširnej velikosti zato narejeni. Ljudstvo je posedlo po prostorih, jedil in pijač ni manjkalo, za vse je bilo obilo krepčila. Po obedu so se začeli govoriti in napitnice, g. pr. pl. Kleinmayer oddal je predsedništvo g. Dolencu ki je kot stoloravnatelj imel obilo posla, kajti vedno je bilo vpisanih obilo govornikov, izvršil je svoj posel častno.

(Dalje prihodnjič).

Dopisi.

*Iz vstaškega taborja pred Banjaluko
20. avgusta.*

Od kar je odstranjen Karadiordjevič, gre nam vse boljše. Despotovič je novo življenje v naša telesa zanetil, donesel je orožja in municije ter se saboj pripeljal nad tri tisoče vojakov, izdal Bosnjakom lepo proklamacijo. Kar jih ni še za orožje prijelo, zdaj so vstali, morda bo uže Banjaluka v naših rokah, ko vi list v roke doboste. Junakinja Merkusova je prišla k nam, navdušuje se svojo srčnostjo vojnike in se je uže navadila nekoliko srbski govoriti. Mej ubo-

ge mnogo novcev deli, bolnim streže, ne vstraši se nikdar nobenih težav, ni trudne hoje, ni krvave bitve.

Oblečena je v moško obleko, in za pasom jej tičita lepa dva revolverja. Kedar jo prvokrat ugleda, pravi, to je mlad fante.

Nepopisljive so grozovitosti, ki jih krvoločni Turci delajo, dobili smo človeka zvezanega in za lase na drevo obešenega, bog ve koliko časa se je ta kristijan mučil, predno je poginil.

Mrtvih trupel nahajamo kamorkoli pridemo, nezakopanih, katere zagrebamo. Zdaj ko imamo tudi topove, napredovali bodemo hitreje, dva ogleduha sta bila včeraj ulovljena, ko so se papirji pri njih našli, tudi precej ustreljena. Vi pa, rojaki, imejte nas v spominu, uže zopet me kliče tromba, toraj: „Naprej zastava Slave.“

V boj junaška kri.

Miroslav.

Iz tržaške okolice, 20. avgusta.

Okoličani! ponosni smemo biti, da tudi naša okolica je bila pri Janežečevi svečanosti na Koroškem zastopana, in sicer v dvojni vrsti: čč. gg. Nabergoj, Dolinar in Gorjup, ko deputacija našega društva „Edinosti,“ mi dva pa ko zastopnika kmečkega stanu naše okolice.

Z veseljem in prijazno nas je slavnostni odbor pri dohodu sprejel, ter izrazil zadovoljnost, da tudi mi smo se potrudili počastiti moža, kateri se je mnogo trudil v korist našega naroda.

Posebna in nepričakovana čast nas je dohitela pri banketu v Celovcu, da velezasluženi predsednik slavnostnega odbora č. g. prof. Julij pl. Kleinmayer, je povabil slavno družčino k napitnici na slavo in hvalo okoličanom, da smo se svečanosti vdeležili, kar je slavno družčino zelo razveselilo.

Okoličani, naši bratje koroški Slovenci in posebno slavnostni odbor, dali so nam nalogo, naj poročimo Vam, njih zadovoljnost, naj toplejšo zahvalo in iskreno pozdravljenje vsem okoličanom.

Da je bila tržaška okolica pri velikanski svečanosti zastopana, kar je njena čast in dolžnost, to je zasluga našega političnega društva „Edinosti,“ katero zbuja, čuva in kliče nas zatirane okoličane v naročje majki Slavi.

In ta klic nas je napotil k zavednosti prevzvišene ideje Janežiceve svečanosti, katera nam vedno v spominu ostane.

To naznanjava Vam, dragi okoličani, in mestni rodoljubi, ki ste nam skazali čast, da ste nas k svečanosti poslali, da si morete v duhu misliti krasoto svečanosti, posevečeno možu, ki našemu narodu prezgodaj v grobu počiva. Oddaljeni od njega, kliče mo: Slava Janežičevemu spominu!

Miče Purič, Tone Trobec.

Iz tržaške okolice, 20. avgusta.

Bližajo se nove volitve za tržaški zbor. Lahki so začeli vže postavljati in ponujati

svoje kandidate, ne le v mestu, temveč tudi v našej okolici. Okoličani v tem nismo tako pridni ter naši ljudje še zdaj ne umejo, kolike važnosti so volitve. To svojo nemarnost izgovarjajo s tem, da so tolikokrat vže volili, pa da ne vidijo nobenega vspeha. Ali prav iz tega izgovora se spozna, da tega ne umejo. Prvič ni res, da ni nobenega vspeha: kaj velikanskega naši poslanci dozdaj res niso dosegli, ali vendar njih delovanje ni brezvspešno in lahko rečemo, da bi bilo za okolico zdaj vže veliko slabše, ako se ne bi bili lahomom ustavljali slovenski naši zastopniki. Drugič ni od naših zastopnikov odvisno, se-li sprejme kak predlog ali ne, ker njih je le šest, mestnih pa osem in štirideset in kar večina sklence, to obvelja. Večkrat pa in zlasti kedar gré za okoliške pravice, večina nema ušes za pravično zahtevanje naših poslancev in njihovim predlogom ne dá obveljati; tega pa niso oni krivi. Ako pa celo okoličani volijo take poslance, ki držijo z mestnimi in so nasprotniki okoličanov, njihovega jezika, njihove vere, njihove pravice, tedaj tudi oni pomagajo okolici jemati vse njene pravice in jo uklepati v spone magistratovega absolutizma.

Taki okoličani, ki volijo lahone, so pravi izdajalci svoje domovine. Zato, dragi rojaki, bodimo zložni, da bomo o času volili enoglasno može, ki si jih bomo sami izbrali in nam jih bo priporočilo naše polit. društvo „Edinost“! Če pa nas pride mamit in pregovarjat kak lahon k izdaji, pokažimo mu vrata!

Na meji tržaške okolice 21. avgusta.

Ne daleč od križanske vasi stojita dva stebra, jedva 4 minute od Brežine; to sta mejnika, ki zaznamovata, da tukaj se začena oni blaženi teritorij, zlasti vas sv. Križ, kjer laščina uže s travo zraste, kajti tukaj pot iz Rima pelja naravnost čez Brežino v Trst; ona dva mejnika pa sta nevidljiva železna vrata, zaprta vsakej slovenski omiki, ki bi hotela brez magistratovega povelja v okolico vlaziti. Da pa lažje to ubrani, postavljena je tu kakor nalašč vas sv. Križ, kder prebivajo pravi okoličanski Čerkesi. Radoveden sem, kaj so Križani mislili, ko so v slovensko po vsem narodno Brežino prišli gledat narodni ples, ki nij tista zmedena šagra v okolici, podobna kornjskemu sejmu.

Srečni človek, katerega magistrat za capovilo imenuje, žal mi je, da se ne pišem Millich, Bogatez, ali kako drugače pokvarjeno; blagor vam, okoličani, vi imate vsaj to nado, da vas danes ali jutri milostljivi magistrat imenuje z dekretom v častno službo, da v komunu policijsko službo opravljate. Tuone Millich na Proseku je velika glava, ali kaj je v njej? hm! Dopisnik je res sitna, sitna muha, le tam rad kaj zavoha, kjer kaj gnijilobe ali rene-gatstva dobi, posebno so mu po volji Križani, trdi kakor kamen, Slovenci pa taki ko Turki.

Stopimo zopet na blaga goriška tla; oba stebra, ki mejita Tržaško sta mi uže za hrbtom, stopimo v vas Brežino, ali na Brežino, katera je vsa v praznično slovensko oblečena. Z stolpa vihra ponosno slovenska trobojnica, takisto tudi pred županijo in na mnogih krajih. Tik ceste je stal ličen zelen šator za plešišče, odičen z mnogobrojnimi slovenskimi zastavami in z napisom: *dobro došli*; nad njim se je lesketal južno slovanski grb. Odborniki, omikani mladeniči, pozdravljali so došle goste vljudno, odlikovali so se z trobojnimi kokardami na prsih. V šatoru je bila izvrstna godba iz Tržiča, 26 mož, ki so godli kakor vojaki. Ples je bil v redu, reči se mora, to je šagra, ne taka, kakoršne imajo okoličani, brez narodnega značaja, brez vsacega reda; plesni odborniki so tukaj našemljeni ko Indijani in dostikrat prav tako surovi.

Pojdite se učiti na Brežino, kadar napravljate šagro in vzemite si k srcu, kaj je narodnost; deset minut od tržaške okolice stoji Nabrežina, pa je v primeri z okolico v narodnem obziru za 50 let pred njo. Zvečer je bilo vse z lampijoni obsvitljeno, ali niti enega oblona nijsi zapazil brz narodnih barv. Umetni ognji so zaključili ob polnoči narodno zabavo in pri splošnji večerji je bilo prav zanimivo. Živeli Nabrežinci! naj vam ne ugasne narodni ogenj nikdar. Vi pa, zaspani Križani, zbudite se, posnemajte svoje sosede, če pa tega nečete, hodite spat in si privežite pred spanjem vse laške plakate na želodec, drugi dan bodete znali čisto toskansko, vrjemite, ker vera pomaga.

Kraševac.

V Škofji Loki 23. avgusta.

Uže zopet se je neka smet naše nemčurske svojati v ljubljansko blato zadržala; ti ljudje hočejo našo pisano Loko kar naravnost z blatom oprati, da bi se onim, ki vse le blatnato vidijo, res prava fata morgana pred oči postavila. Ono človeče, ki rado gazi po blatu, hoče po sili zbrisati Loko slovenski značaj, češ, da se plujci ne brigajo za predstave, da imado le mir, pa so zadovoljni. Uboga reva na duhu, ne opraviš ničesa, da imajo ptujci radi mir, bi bilo dobro, ako bi istina bila, ali to ni tako. Še ni dolgo, ko je neki ptujec in *domaćin* po glavnem trgu korakal, in je bil prav pred hišo, kjer se general stab gasilcev — ako se smejo tako imenovati — shaja, po pobalinsko insultiran, če se ne motim, pod vodstvom Feuerwehr hauptmana samega, potem pa še pred nekim Fisolen kaffehausom proti zidanemu mostu. To je cvet gasilne straže v Loki.

Tolažimo se Ločani, da je veter uže več smeti odnesel, popiha še ostale s časoma. Ti pa, ki se hodiš v blato umivat, izposodi si še proklete grablje, da odergneš grbaste ruje loškimi neotesanim gasilcem.

Smojka.

Politični pregled.

O notranjej politiki molčimo, tlači jo móra, kakor človeka, ki vživa na večer neprebavljive jedi, ter leže spat.

Oči vse Evrope so obrnene na slovanski Jug; tam se godé reči, o kterih se svét čudi. — Črnogorci so zopet predzadnji teden pri Podgorici Turke tako sijajno zmagali, da take zmage še nij bilo. Črnogorcev je bilo 5000, Turkov pa 15000, zadnjih je obležalo 4770 mrtvih, katere so zmagovalci sami prešteli, koliko pa so jih Turki se saboj odnesli, to se ve, da nij znano. Razbita je bila vsa turška vojska. Hrcegovina je, tako rekoč, uže očiščena, ker Muktar paša je zaprt v Trebinji; vojsko, katera se mu je v pomoč poslala, razbil je 23. t. m. Peko Pavlovič i mnogo nje na avstrijsko zemljo vrgel; zato se je nekterim lovskim našim kompanijam 24. t. m. ukazalo, naj se vzdignejo na dotično mesto, da vzemó orožje Turkom. Iz Albanije se poroča iz najboljših, popolnem verjetnih virov, da je ondotna turška vojska tako oslabljena, da se Črnogorcem nikakor več ne bode mogla ustavljati; manjka jej po tako strašnih pobjah vsega i orožja, streliva, živeža; vsi vojaki dobivajo na dan le polovice navadnega živeža, i še tega jim kmaló zmanjka.

Mej Srbi i Turci se je vnela 19. t. m. mej Nišem in Aleksincem velika bitva, katera do večera 22. še nij bila končana; Srbi so vse te dni zmagovali; uže 21. so vrgli Turke 15 kilometrov daleč nazaj ter posedli vse tiste kraje, v katerih so se Turki vgnjezdili. 22. t. m. so Turci dobili veliko število novih vojakov; bitva je trajala od jutra do poznega večera, Srbi nikodar za péd zemlje nijsi zgubili, i na večer so stali obé armadi na tistih mestih, kakor zjutraj. 23. t. m. pa je dobil srbski vojvoda Črnajev pomoč iz Deligrada i vnela se je nova bitva.

Sedaj, ko to pišemo, nemamo še natanjčnih poročil o njej, ali vse kaže, da so bili 23. t. m. Turci grozno tepeni, kajti turški vladni telegrami so nekako čudni; 21. t. m. so turški telegrami poročali, da so Srbi povsod popolnem potolečni i da so Turki Aleksinac vzeli; danes pa (24.) poročajo ti telegrami, da turška vojska stoji pred Aleksincem. Z Dunaja doslej nijsmo dobili srbskih vladnih poročil, pač pa je došlo več tukajšnjim trgovcem poročilo iz Berolina (!), da so Srbi slavno zmagali. Bog daj, da se to potrdi. Srbski meč naj bode meč božje pravice ter naj maščuje tiste, ki iz grobov vpijejo: „Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor!“

Pogovori na krivej in počenej palači.

Mihec. Kako je to, da očka Hermet ni več nasprotnik Tramwaji?

Jakec. Zato, ako ne bode stari očka sedel v upravnem svetu, ne bode mogoče, železnice po mestu narejati. Postal je uprav-

ni svetovalec ali consigliere de administratione z mastno plačo in s tem so mu tudi usta zamašena.

Mihec. O! tako pa uže, to je poštena duša, to je drugi Garibaldi.

Jakec. Povej ti meni, Mihec, komu je naš magistrat podoben?

Mihec. Žabi, kadar vode zmanjka, pa začne kvakati, kajti suša je začela pritiskati in modri magistrat se je spomnil, da kadar je suho, ni vode in tako se je začelo zopet ugibati, od kod bi vodo v Trst dobili.

Jakec. Veš kaj, Mihec, naj razpiše magistrat službo Mojzesa, ki s palico udari, pa bo voda tekla.

Mihec. Baš brate, dobra misel, še danes povem vodju magistrata g. Pibru, lahu (puro sangue).

Jakec. Čul sem, da **Verdelski** zopet novo knjigo izda, rekel mi je to g. Zguba, da uže praska po papirju.

Mihec. Znano mi je, knjiga se bode imenovala: „*Najnovejše znajdbe, katere se bodejo še le znajdle, obširni popis tistih strojev in pa še kaj drugega,*“ podpisan je dr. Sicer.

Jakec. Živela slovenska literatura in prihodnje znajdbe.

Mihec. Spodaj pa je narejena opazka: Ponatisniti in prevod v druge jezike je prepovedano.

Jakec. To pa uže verjamen.

Domače stvari.

Cesarica pride prve dni prihodnjega meseca v Miramar; prijazni grad z velikanskimi šumami je jako lepo vreden, da človeka srce zaboli v pogledu na rajski kraj in spominu, da ga je nesrečni ranjki cesarjev brat Maks skoro iz same skale vstvaril. Cesarica ima 14 dni tukaj ostati in za ta čas bode miramarski vrt zaprt.

Elija Morpurgo je pretekli teden umrl v Divoni na Francoskem, od kodar so ga pripeljali v Trst i tu pokopali. Umrl je bil z svojim bratom vred glavar znane tržaške trgovske hiše „Morpurgo e Parente“, Rothschildov agent, eden izmej Lloydovih vodij in ud mnogih družih družb. Zapustil je okoli 28 milijonov gold. Tolicnega pogreba v Trstu še nijsmo videli, kakor je bil njegov; nij bil sicer tako sijajen, ali vdeležilo se ga je veliko tisoč ljudij.

Tvrđi lešnik, protest proti nepravilnemu razširjanju Trsta v okolico ima mestna tržaška delegacija streti, kajti očka Hermet, upravni svetovalec mastnih plačil je baje strašno argumentiral. Politično društvo „Edinost“ je protestiralo na podlogi čudne meje, ktero je naj brži (infalibile) Hermet risal le čuditi se je bilo, da niso celo do Nabrežine meje raztegnili. He, očka Hermet, kedaj ste se tako tehnike učili? vi ste izvrstni strateg za svoj narod, vi bi bili dobri Kerim paša. To vražje slovensko

politično društvo, da mora še ta mrvica zavirati, malo je ali je „Edinost,“ to ste razumeli.

••

Okoličani, pozor! Naši nasprotniki so vže začeli agitovati za prihodnje volitve; od ene strani nam vsiljujejo garibaldinca, od druge pa juda za poslanca. Volilci, ne dajte se slepiti ni od lahonske ni od nemškutarsko-vladne stranke; zaupanje stavite le v domače, znane može, ki so vašega jezika in vaše vere. V prvem in v drugem volilnem okraji izberite si moža, ki bosta znala zagovarjati vaše želje, ker sedanja vaša zastopnika ne bosta se menda več potegovala za poslanski sedež in ko bosta si prava moža izbrala, postavita se za kandidata in potem ju boste volili vsi enoglasno. Drugod, to je v tretjem, četrtem in šestem okraji pa volite dosedanje poslance, ker se vrlo potegujejo za vaše pravice, gg. Nadlišek, dr. Loser in Nabergoj so vredni spoštovanja in zaupanja. Tudi g. Burgstaller včasih zagovarja pravice okolice, toda ne vselej, zato bi bilo bolje, da bi ga okoličani prepustili meščanom in da bi volilci petega okraja volili domačina, magari priprostega kmeta, da je le naroden in značajan. Prišel je čas, da moramo Slovenci ostrejši se ptujega jarma, postaviti se na lastne noge in ne vklanjati se vedno tem, ki imajo moč in denarje.

Kdor se sam zaničuje, podloga je tujčevej peti!

••

Četrtni volilni razred in Slovenci. Napčno bi bilo misliti, da je mesto Trst za Slovenijo popolnem izgubljeno in da moramo Slovenci pozornost obračati le na okolico, da jo poitalijančevalne povodnji rešimo. Sedanjega Trsta zunanja podoba je res laška, toda v njem živi lepo stevilo Slovencev in drugih Slovanov, ki bi lahko mnogo vplivali na tržaške razmere, ako bi se zložili in bi vzajemno postopali. Najlaže to dosežejo mali trgovci, kupci in obrtniki, ki imajo volilno pravico v četrtem razredu. Ako pogledamo volilni imenik četrtega razreda, vidimo v njem večidel slovenska imena in vendar prav ta razred navadno pošilja v zbor najhujše nasprotnike slovenskega naroda — odkod to? Odtod, ker v tem razredu lahonska agitacija je strašanska in se slovenski volilci premrzlo vedejo! Ali naj se ti-le združijo in gotovo proderejo pri volitvi s svojimi kandidati. Saj vemo, da pri zadnji volitvi za državni zbor so tudi slovenski volilci četrtega mestnega razreda, ki so volili skupaj z okolico, pripomogli našemu kandidatu g. Nabergoju k sijajnej zmagi. Zato, slovenski volilci četrtega mestnega razreda, pokažite, da ste pravi Slovenci, združite se pri prihodnjih volitvah in volite v zbor same prave narodnjake. Polit. društvo „Edinost“ vam pa pojde na roke, da se bo agitovanje pravilno vršilo in dovršilo Slovincem v ponos. Pogum velja!

••

Turški list. V Avstriji ima vsako večje mesto, kjer listi izhajajo, gotovo tudi

svoj turški list, tak list je n. pr. na Dunaji „Neue Freie Presse,“ v Ljubljani „Laib. Tagblatt,“ v Pešti jih je Bog vé koliko itd. Pri nas je tak turški list: „Ancora.“ Žalostno, pa resnično.

••

Delitev daril v okoliških ljudskih šolah bode jutri 27. t. m. Te dni so bila šolska izpraševanja. O številu šolo obiskujočih otrok ne moremo sicer nič povedati, ker naš skrbni magistrat ne daje za okolico tiskat razredeb, kakor to dela za mesto; ali dobro in potrebno bi bilo, da bi se šolske zadeve vendar enkrat vredile in da ne bi vse in vedno bilo le — začasno! Nema-mo ni šolskih postav, ni šolskega sveta in zato tudi ne šolskega reda!

••

Dva vjeta Turka so spet 16. t. m. pripeljali iz Dubrovnika v Trst in ju izročila tukajšnji vojaški bolnišnici. Po naših mislih bi moralo za take Turke skrbeti vredništva naših turških listov. Drugi Turki so tudi uže na potu v Celovec!

23. t. m. pa so pripeljali zopet dva in ju precej dalje v Celovec poslali.

••

Vojna na jugu škoduje avstrijskemu parobrodarskemu društvu Lloyd. Od 1. januarja do maja t. l. je bilo 268,597 gl. manj dohodkov, nego lansko leto, kar kaže, da trgovina na jug peša vsled vojne.

Prvega letošnjega poluletja se je v Trstu rodilo 2781 živih in 162 mrtvih otrok; umrlo je 2283 osob in poročilo se je 533 parov. Tedaj se jih je več rodilo, nego umrlo in tudi več rodilo in poročilo nego lani prvega poluletja: Trst še vedno raste.

••

Samoumori so v Trstu tako pogostoma, da ne preide teden brez enega ali več samoumorov; vsak teden pa se tudi čita v lokalnih listih o napadih, pretepih, umorih in tatvinah; naj večja rola v Trstu v takih slučajih je nož in bodalo. Pretekli teden se je ustrelil 60 letni gospod na judovskem pokopališči z revolverjem. Doma so ga pogrešali uže več dni, trpel je več časa in se mu je po glavi mešalo, kar ga je tudi k samoumuru pripravilo.

— Tudi se je ustrelil iste dni neki trgovec v Barkolah poleg Trsta, uzrok nij znan naj brže so slabe trgovinske razmere uplivale na njega.

— Tudi se je obesil neki rokodelec na originalni način tekoči teden, privezal je za stopnice vrv, potem si jo je krog vrata zadrgnol, in smuknol čez stopnice navzdol; dobili so ga precej, ali rešiti ga nijso več mogli, ker je uže mrtev bil.

••

Vrat si je odrezal v ponedeljek neki težak zaradi petletne bolezni, ker se ni mogel ozdraviti. Čudno zdravilo to.

••

Kameneno olje (petrolio) je osmrtilo dve osebi. V samotni stanici bolj pod streho; v ponedeljek hoče žena R. nekaj iskati,

po nesreči se ji prevrže luč in tekoj se užge nje in male h čerke obleka. Obe ste konci tega tedna umrli. Naj bode to v svabilo, da se s kamenenim oljem previdno ravna.

••

Za pogorelca Nadliška je daroval g. Hren 1 gl.

Najnovejše.

23. t. m. so Turki z vso silo zagrabili levo krilo srbske vojske; popolnem odbiti so se potem vrgli na desno srbsko krilo; srbski vojaki so jih tukaj sprejeli z vriskanjem i hudo pobili; pehota se je vzlasti odlikovala i navskrižni ogenj podiral turške rajde.

Ko so Srbi začeli 24. t. m. zjutraj streljali na Turke, umaknoli so se ti i bežali.

24. t. m. so Turki pri Osojniku na Dalmatinskem poropali 80 glav avstrijske živine, enemu pastirju glavo odbili, družega ranili i na avstrijske vojake i žandarje streljali. Ko so umikajočim Turkom Hrcegovci rekli, da je živina avstrijska, odgovorili so: Naj pridejo ponjo, če jo hočejo nazaj imeti.

Čemu je toliko naših vojakov v Dalmaciji?

Smešnica.

Novi turški vojvoda v Albaniji, Mahmud paša, je telegrafiral angleškemu konzulu, naj pride sam i ž njimi drugi konzuli v Podgorico preverit se, koliko božje sile nosov so odrezali Črnogorci Turkom. Konzuli so odgovorili, da ne pridejo, da je pa dano na izvolje Mahmud paši poslati jim Turke breznošce. Ali se je čuditi, da nij nosá tam, kder nij glave?

Listnica uredništva.

Gospod Josip Godina Verdelski, prosim Vas, ne nadlegujte me z Svojimi pismi in kodročijami, ker nemam časti jih sprejemati. Ako hočete kaj, pri sodnji se dobova in tam lahko drug drugemu v oči pogledava. Pisma, katero ste po mojem predstojniku meni poslali, nisem sprejel, dobo-ste je pri njem, kadar zopet okoli 12 ure tija pridete; kaj pa je z ono stvarjo, ali je zmrznilo? G. A. N. v B. Dopisa nismo mogli porabiti zaradi osobnosti; srčni pozdrav. Fant od Fare, oglasi se zopet in povej nam pravo svoje ime.

Dr. JOSIP BIZJAK

preselil se je 21. tega meseca v novo hišo (casa Ara) v prvo nadstropje, z razgledom na ulice sv. Nikola in sv. Spiridijona, kar se p. n. občinstvu naznanja.